

ת"פ 2564/05/20 - מדינת ישראל נגד דניאל כהן

בית משפט השלום בקריית גת

10 דצמבר 2020

ת"פ 2564-05-20 מדינת ישראל ואח' נ' כהן
בפני כב' השופטת טל לחיאני שהם
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ניר פיינר
נגד
דניאל כהן

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

פתח דבר

בהתאם לסיפא לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 אודיע כבר עתה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת איסור הליכה והימצאות מחוץ לשבילים מסומנים, עבירה לפי **תקנה 10 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות), תשל"ט - 1979** (להלן: "**התקנות**") וסעיף 57(ב) **לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה תשנ"ח - 1998** (להלן: "**החוק**"), ועבירת אי ציות להוראות, עבירה לפי **תקנה 15 לתקנות וסעיף 57(ב) לחוק**.

מכתב האישום עולה כי ביום 05/12/19 בשעה 12:10 או בסמוך לכך, בנחל ארדון שבשמורת הטבע מצוק הצינים - מכתש רמון (להלן: "**שמורת הטבע**"), הוביל הנאשם קבוצת מטיילים מחוץ לשביל מסומן, וזאת בניגוד לשילוט האוסר על כך ואשר מוצב בכניסה לשמורת הטבע (להלן: "**שילוט**").

בהמשך, נמנע הנאשם מלהזדהות כמוביל הקבוצה, ובמהלך רישום הודעת תשלום הקנס - לקח את תעודת הזהות שלו והפריע לפקח הרשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים (להלן: "**הפקח**") לבצע את תפקידו. רק לאחר שהפקח הודיע לנאשם כי הוא עצור - נעתר הנאשם והחזיר לפקח את תעודת הזהות בכדי שיסיים את רישום הודעת תשלום הקנס.

כל זאת עשה הנאשם ללא היתר ובניגוד להוראות הרשות.

מענה לכתב האישום

2. ביום 10/09/20 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום.

עמוד 1

באשר לטענה כי הוביל קבוצת מטיילים מחוץ לשביל המסומן טען כי כלל לא הוביל את קבוצת המטיילים, וכי מדובר בקבוצת מטיילים שוחרי טבע שאינה זקוקה להדרכת מאן דהוא.

עוד טען כי לכל אורך המסלול לא סטה משביל ההליכה.

באשר לטענה כי לא ציית להוראות הפקח טען כי משסבר שהפקח סיים לעשות שימוש בתעודה הזוהת שלו - הוא לקחה. משביקש ממנו הפקח להשיב התעודה, ולאחר דין ודברים, בסופו של יום השיב התעודה לפקח כך שלא הפר הוראותיו.

דין והכרעה

הליכה מחוץ לשביל המסומן

3. תקנה 10 לתקנות קובעת כך: "לא יהלך אדם בתחום השמורה ולא ימצא בו אלא בדרכים ובשבילים שסומנו על ידי הרשות כמיועדים להולכי רגל".

אין מחלוקת בין הצדדים כי שמורת הטבע מצוק צינים - מכתש רמון היא שמורת טבע מוכרזת. משכך, יש להלך בה אך ורק בשבילים המסומנים.

מתמונה **10/ת** עולה כי ב-2 הכניסות לשמורה מוצבים שלטים המחייבים הליכה בשבילים מסומנים בלבד. הגם שהתמונה צולמה מספר חודשים לאחר האירוע, אין כל סיבה לחשוב כי שלטים אלה הוצבו רק לאחר האירוע (**עמוד 10 שורות 9-11**). מה גם שנקודה זו איננה טענת ההגנה העיקרית של הנאשם, על אף שציין אותה באופן רפה במענה לכתב האישום.

4. מעדותו של ע"ת 2 הפקח דיויד סטרוקוב (להלן: "הפקח") עלה כי ביום האירוע, אחר שהמאשימה לא הביאה עדותו לפני, הפנה תשומת ליבו להתנהלות הקבוצה אליה השתייך הנאשם. משניגש למטיילים, שלא טיילו כקבוצה הומוגנית, אלא קבוצות - קבוצות וביקש לדעת מי המדריך, הוא לא הופנה לאדם ספציפי אלא נאמר לו כדבריו ש"המדריך הולך מאחורה" ו"הצביע על מישהו עם כובע בצחקוק קל" והם המשיכו בדרכם (**עמוד 11 שורות 11-18**). משניגש לאחר אליו הופנה "עם הכובע" - זה טען "בצחקוק קל" כי אינו המדריך (**עמוד 11 שורות 20-25**). בהמשך למתואר טען העד כי עלה על סלע בו ראה ריכוז רב יותר של אנשים, הודיע להם שהם מעוכבים, וביקש שיתלוו אליו למקום בו יש יותר קליטה אשר שם צריך להיפגש עם מעין שמגיע עם רכב (**עמוד 11 שורה 26 - עמוד 12 שורה 6**).

דהיינו, לאורך פרק זמן משמעותי לא אותר אחראי על הקבוצה והפקח אף היה זה שהוביל את הקבוצה למקום העיכוב.

לאחר פרק זמן מסוים, צעק הנאשם שהוא המדריך "כאילו התעצבן מאירוע", אמר כי תעודת המדריך לא עליו וטען

כי הוביל את הקבוצה (עמוד 12 שורות 15-9 ועמוד 18 שורות 2-1).

דהיינו, גרסתו של הפקח מחזקת את טענת הנאשם כי לא הוא היה המדריך, אלא לאחר שעוכבו במשך זמן - הוא בחר לקחת על עצמו את האחריות כדי שישחרר את הקבוצה (עמוד 3 שורות 10-9 ועמוד 22 שורות 11-2).

גרסת הנאשם בנקודה זו הייתה עקבית, ומהדיון הראשון הבהיר כי הוא לא מדריך, לקבוצה לא היה מדריך, כי לא זקוקים למדריך, וכי הוא לקח על עצמו את האחריות רק כדי לסיים את עיכוב הקבוצה (עמוד 20 שורות 16-6). ודוק, לאורך כל הדרך הדגיש הנאשם כי לקח אחריות על הקבוצה מבלי שהודה בפני הפקח בביצוע העבירה, כפי שניסה לטעון ב"כ המאשימה בסיכומיו, ותגובתו לרישום הדו"ח "לא היו דברים מעולם, ניפגש בבית המשפט" (עמוד 23 שורות 3-1) מעידים על כך.

הדבר עולה אף בקנה אחד עם עדות עדי ההגנה שהעידו לפני (ראו דברי ע"ה 1 עמוד 25 שורות 7-6, עדות ע"ה 2 עמוד 26 שורה 18 ושורות 25-27, וכן עדות ע"ה 3 עמוד 31 שורה 16).

5. ע"ת 2 העיד בתחילת עדותו הראשית כי "הם חתכו מהשביל השחור שמתאחד עם שביל ישראל לכיוון אותו שביל שחור בהמשך" (עמוד 11 שורה 8) והעיד כי הסימון בת/8 הוא מסלול הסטייה של הקבוצה מהשביל (עמוד 8 שורות 22-21), ואף ציין כי במפה ת/7 ציין את המקום בו ראה את האנשים ואת נתיב ההליכה של הקבוצה (עמוד 8 שורות 4-1).

עיון בת/2, בת/4 ובת/7 מעלה כי הנקודה אשר צוינה על ידי הפקח כמקום בו הייתה קבוצת המטיילים - נמצאת מחוץ לשביל המסומן.

אלא שרק במענה לשאלות בית המשפט הבהיר ע"ת 2 כי ראה את הקבוצה הראשונה במרחק מהשביל המסומן ולא ראה את כל מסלול ההליכה.

בתשובתו העריך העד כי מדובר בכ-50 מטר סטייה מהשביל המסומן (סימון קו על גבי תמונה תחתונה בת/8, עמוד 13 שורות 25-27). בנקודה זו אציין כי נראה שהערכה של 50 מטר סטייה איננה פרופורציונאלית מאחר ולטענתו כל מסלול הסטייה של הקבוצה מהשביל המסומן הוא כ-400 מטר. הפקח התקשה לתת מענה ברור לתהייה זו (עמוד 15 שורות 23-27).

לא זו אף זו, רק במענה לשאלות בית המשפט הוברר שהפקח סימן את מסלול ההליכה של הקבוצה מתוך השערה בלבד שכן "לא ראיתי אותם נכנסים לשטח הלא מסומן אלא נמצאים פיזית בשטח הזה. ראיתי בסוף... אחר כך כשראיתי את העקבות הבנתי שהם הלכו בקטע שסימנתי בת/8 בעיגול" (עמוד 13 שורות 24-27).

ברי כי פקח של רשות שמורות הטבע והגנים, בהכירו את השטח, יכול להעריך מסלול הליכה של קבוצה על בסיס ראייתו

חלק מהאירוע וניתוח ממצאים בשטח, אך מדוע בחר הוא להסתיר מידע זה מבית המשפט והציג את מסלול ההליכה של הקבוצה כדבר מוחלט שידוע לו?

יש בדבר כדי לגרום למידה מסוימת של פקפוק בעדות הפקח.

זאת ועוד, **בת/5** - מפה בה סימן הפקח את המקום בו ראה את קבוצת המטיילים, לכאורה, הנקודה הכחולה שמסומנת נמצאת מחוץ לשביל, אלא שהפקח העיד כי מדובר בפעולה שביצע **לאחר** האירוע ולא בזמן אמת, עת חזר לזירה כמה שעות מאוחר יותר (**עמוד 7 שורות 5-9**).

בכל הנוגע **לת/9** - תמונה של השטח בו מתועדות לכאורה טביעות הרגליים שהותירו המטיילים בהליכתם מחוץ לשביל ושבגנים העריך הפקח את מסלול ההליכה של הקבוצה - תמונה זו צולמה כ-5 שעות לאחר האירוע, ולא ניתן לקבוע בוודאות כי טביעות הרגליים שייכות למטיילים אלה דווקא.

אל מול עדותו של הפקח, עדות הנאשם הייתה סדורה, עקבית והגיונית מתחילתה עד סופה. עדותו גובתה בעדויות עדי ההגנה, ובמידה רבה בהקלטת המסלול שביצעה הקבוצה על ידי אחד המטיילים.

הנאשם העיד כי הקבוצה כולה הלכה בשביל המסומן - שהוא שביל שעובר בתוך נחל (**עמוד 20 שורה 2 ועמוד 21 שורות 14-17**).

עוד הבהיר כי אין כל הגיון בסימון שביל ההליכה המשוער על ידי הפקח אשר כולל אף עלייה, גם אם מתונה על גבעה, בעוד הליכה בשביל המסומן עוקפת עלייה זו (**עמוד 21 שורות 16-17**). בעניין זה, אף הפקח תמה על ההיגיון שבדבר (**עמוד 16 שורות 14-16**).

מעבר לאמור, גרסתו זו של הנאשם גובתה בעדויות עדי ההגנה (ראו **עדות ע"ה 1 עמוד 23 שורות 25-27, עדות ע"ה 2 עמוד 26 שורה 9 ושורה 23, עדות ע"ה 3 עמוד 28 שורות 16-21 ועמוד 29 שורה 26 - עמוד 30 שורה 2, עמוד 30 שורות 6-8 ושורות 16-17, וכן עמוד 31 שורות 1-3**).

זאת ועוד, **ע"ה 1** הגיש תיעוד המסלול שביצע בזמן אמת במהלך הטיול ביום האירוע (**נ/1ב**). עיון במסלול שהוקלט על ידי העד, ביחס למפת סימון השבילים הרלוונטית (**נ/1א**) - מראה באופן ברור כי הקבוצה הלכה לאורך כל הטיול על שבילים מסומנים.

עיון מדוקדק בסימון זה, באזור בו נטען כי הקבוצה סתה מהשביל, מעלה כי קיימת סטייה קטנה עד לא מורגשת מהשביל שלמעשה נצמדת לקצה המערבי של השביל. סטייה שכזו בוודאי איננה מתאימה לתיאור הסטייה אותה תיאר הפקח. מה גם שכשהמסלול שהוקלט הוצג לפקח בחקירה נגדית, הוא לא טען כי קיימת סטייה כלשהי מהמסלול (**עמוד 13 שורות 17-18**). ודוק, טענתו כי מדובר בהקלטה של אדם אחד מתוך קבוצה סותרת טענתו כי הקבוצה כולה סתה מהמסלול.

6. כשאלה פני הדברים, אני סבורה כי המאשימה לא עמדה בנטל הבאת הראיות ולא הוכיחה מעל לכל ספק סביר עבירה זו.

אי ציות להוראות

7. **תקנה 15 לתקנות קובעת כי: "אדם הנמצא בתחום השמורה יציית להוראות פקח ולכל ההוראות הכלולות בהודעות הרשות הבאות להבטיח ביצוע תקנות אלה".**

לטענת הפקח, הנאשם מסר לו את תעודת הזהות שלו, לבקשתו, והוא הסביר לו שעוכב בשל ירידה משבילים מסומנים, והתחיל לרשום לו את הדוח. במהלך כתיבת הדוח, משך הנאשם את התעודה, שהייתה מונחת על מכסה המנוע, וסרב להשיב אותה לעד גם כשזה הסביר לו, מספר פעמים, כי טרם השלים את כתיבת הדוח, ובהמשך לכך התעצבן והתרחק מהמקום. משכך, הודיע העד לנאשם כי הוא עצור, אך זה סרב להיכנס לרכבו של הפקח. לטענת העד, רק לאחר שהגיעה אליו מישהי שביררה מה קרה וניגשה לנאשם - היא חזרה לאחר מספר דקות עם תעודת הזהות של הנאשם. בשלב זה, שחרר הפקח את חברי הקבוצה לדרכם והשלים את כתיבת הדוח (**עמוד 12 שורה 15 - עמוד 13 שורה 6**).

על אף האמור, בחקירתו הנגדית תיאר הפקח סיטואציה שיש בה כדי לחזק טענת הנאשם כי לקח את תעודת הזהות שלו כיוון שסבר שהפקח לא נזקק עוד לתעודה לאחר שראה כי רשם את פרטיו (**עמוד 20 שורות 16-22**). בחקירתו הנגדית אישר הפקח כי בתחילה הוציא הספח מהתעודה, החזיר אותו לתעודה, הניח התעודה על מכסה המנוע, המשיך ברישום הדו"ח, ובשלב מסוים סגר את התעודה (**עמוד 18 שורות 7-9**) - סדר פעולות שבהחלט יכול להתפרש על ידי אדם סביר כסיום השימוש בתעודה המזהה.

לא זו אף זו, במענה לשאלת בית המשפט בתחילה אומנם שלל הפקח אפשרות שכזו, אך לבסוף ציין "**אולי חשבת אבל לא ידעתי**" (**עמוד 18 שורה 14**).

טענת הפקח כאילו נדרש לתעודה כדי להשלים רישום פרטים בדו"ח איננה עולה בקנה אחד עם העובדה כי הנאשם לקח התעודה רק לאחר שזו הונחה ונסגרה על גבי מכסה המנוע. בעניין זה לא היה לפקח כל מענה לתמיהות בית המשפט באשר להתנהלותו (**עמוד 18 שורות 23-26**).

בעניין זה אציין כי תשובתו של הפקח כי "**אני מחזיר תעודה ברגע שסיימתי לרשום את הדו"ח**" (**עמוד 18 שורה 23**), מחזקת את גרסת הנאשם שהפקח רצה להחזיק בתעודה לאורך כל כתיבת הדו"ח ולא באמת נזקק לה לצורך רישום כתובתו של הנאשם.

בסופו של יום לא הייתה מחלוקת כי הנאשם השיב לבסוף לפקח את התעודה, הדו"ח הושלם ונמסר לידי הנאשם.

דהיינו, מלכתחילה הנאשם לקח אחריות על הקבוצה, מסר לפקח את תעודת הזהות שלו, ובשלב מסוים, לאחר שהפקח רשם פרטים בדו"ח, הניח התעודה ואף סגר אותה - הרים הנאשם את התעודה שלו. אין ספק כי התנהלות זו

מוכיחה שהנאשם לא פעל כמפורט מתוך שלא רצה לציית לפקח, ובוודאי שלא 'חטף' את התעודה כפי שתיאר בתחילה הפקח את האירוע. זאת ועוד, נראה כי הפקח, כמי שרגיל להחזיק אצלו את התעודה המזהה עד סיום כתיבת הדו"ח, ביקש להחזיר לו את התעודה המזהה על אף שפרטי הנאשם כבר נלקחו, ובפועל לא היה עוד צורך בתעודה המזהה. מה גם, שלא הייתה מחלוקת שהפקח לא חשש מניסיון של מי מהנוכחים להימלט.

במצב דברים זה, שוכנעתי כי התעקשותו בתחילה של הנאשם לא למסור לפקח את התעודה בשנית לא עולה כדי התנהגות שיש בה כדי לענות על דרישת המחוקק. במיוחד כאשר בסופו של יום, הנאשם ציית להוראת הפקח ומסר לו, פעם נוספת, את התעודה המזהה.

8. סוף דבר, כאמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מזכירות תמציא הכרעת הדין לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשפ"א, 10 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.